

Ἐτησίαι συνδρομῆ δραχ. . . . 12

Τιμὴ τῆς Καταχωρήσεως δι' ἑκαστὸν στίχ. λεπ. 15

ΕΡΜΗΣ

ἐκδίδεται
ἐκπᾶκτως

Ἡ πρό καιροῦ ἐπικρατούσα ἀπαροδειγματιστος ἀδράνεια τῆς Κυβερνήσεώς μας, φυσικὴ καὶ ἀναπόφευκτος συνέπεια τῆς ἀνικανότητος, τῆς ἀπειρίας, τῆς ἰδιοτελείας καὶ ἀπερισκεψίας τῶν ἐπὶ κεφαλῆς τῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος μας, ἐνέπνευσεν εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος δικαίους φόβους ὅτι θέλει ἐπέλθει γενικὴ παραλυσις εἰς ἴλους τοὺς κλάδους τῆς δημοσίου ὑπηρεσίας καὶ κοινωνικῆς διαλύσεως. Ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀπελπίσθη σχεδὸν περὶ βελτιώσεως τῆς καταστάσεώς μας ἐκυρίαυεν ὅλα τὰ πνεύματ' ἓνα ἐλπίς σωτηρίας ἔμενε μόνον, ὅτι συναισθανομένης ἐπὶ τέλος τῆς ἐξουσίας, ὅτι οἱ παρ' αὐτῆς διορισθέντες μέχρι τοῦδε νὰ διευθύνωσι τὴν τύχην τοῦ ἔθνους ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνίκανοι καὶ ἰδιοτελεῖς, ἤθελον ἐπέλθει μίαν ἡμέραν ὑπουργικὴ μεταβολή, καὶ ἤθελον ἀναλάβει τοὺς ὅλας τῆς Κυβερνήσεως ἄνδρες δυνάμενοι ἂν ἔχι νὰ ἐπαφέρωσι τὰ πράγματα εἰς τὴν τακτικὴν αὐτῶν πορείαν, πράγμα ἀδύνατον νὰ γίνῃ εὐθὺς, ἀλλὰ νὰ ἐπιφέρωσι τοῦλάχιστον βελτιώσεις σημαντικὰς, καὶ οὕτω νὰ ἐμποδίσωσι τὴν γενικὴν παραλυσιὰν καὶ τὴν κοινωνικὴν διάλυσιν καὶ καταστροφὴν. Ἡ κοινὴ αὕτη προσδοκία ἐπραγματοποιήθη ἀναντιρρήτως διὰ τῆς νέας ὑπουργικῆς μεταρρυθμίσεως, καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ νῦν ὑπουργείου, μεταξὺ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἄνδρες διακεκριμένης συνέσεως, πολιτικῆς θαρύτητος, ἰκανότητος, τιμιότητος, πατριωτισμοῦ καὶ πείρας, ἐμπνέει γλυκυτάτας ἐλπίδας εἰς τὸ κοινὸν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἡμέραι εὐμερίας θέλουν διαδεχθῆ τὰς δυστυχεῖς καὶ ἀπαισίας, καὶ ὅτι ἡ φιλότατη ἡμῶν πατρίς θέλει ἀνακουφισθῆ ὅπως οὖν ἀπὸ τὸ βάρος τῶν δυστηχημάτων καὶ τῶν δεινῶν, τὰ ὅποια πρό πολλοῦ τὴν μαστιζοῦσιν.

Ἀναντιρρήτως ἀλήθεια εἶναι ὅτι, διὰ νὰ κατορθωθῆ τι καλὸν, πρέπει νὰ συντρέξωσι τρία τινα, θέλησις δηλαδὴ πρὸς πραγματοποιήσιν αὐτοῦ, τιμιότης περὶ τὴν πραγματοποίησιν καὶ ἰκανότης. Διὰ νὰ βελτιωθῆ ἄρα ἡ κατάστασις μας ἀπαιτεῖτο ἐξ ἀνάγκης νὰ θελήσωσι τοῦτο οἱ διέποντες τὴν τύχην μας, νὰ ἐνεργῶσι τιμῶς, καὶ τελευταῖον νὰ ἔχωσι τὴν ἀπαιτούμενον πρὸς τοῦτο ἰκανότητα. Παρα-

δεχόμεθα πρὸς τὴν ἔργον ὅτι ἅπαντες οἱ μέχρι τοῦδε διαχειρισταὶ τὴν ἐξουσίαν ἔχον τὴν πρὸς τὸ καλὸν θέλησιν, μολοντί τινες ἐξ αὐτῶν ἐπρασπάθουν παντὶ σθένει νὰ διχοτομήσωσι τὸ ἔθνος εἰς αὐτόχθονας καὶ ἑτερόχθονας· ἀλλ' ἦσαν ἄραγε καὶ τίμιοι διατείνόμεθα τὸ ἐναντίον, διότι ἡ ἰδιοτέλεια τινῶν ἐξ αὐτῶν κατήτησεν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὅστε ἀναφανδὸν καὶ ἀναισχύντως διεπραξέτο ὁ δημόσιος πλοῦτος, ἀνήκουστοι καταχρήσεις ἐπράττοντο ἀτιμωρητὶ, ἡ δικαιοσύνη ἔχε σχεδὸν παραλύσει καταστῆσθαι ληστεία ὀργανισμένη, ἡ δημοσίαι ὑπηρεσίαι εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὡς περὶ τριπλαστον εἰς χεῖρας εἴτε ἀναξίαις νὰ τὴν διευθύνωσιν, εἴτε ἀτίμους, κατακνήσασα πῶρος πλοῦτου διὰ τοὺς διαχειριζομένους αὐτὴν καὶ διὰ τοὺς προστάτας καὶ ὑπερασπιστάς των· τὸ δὲ κακὸν οὕτως ἐκορυφώθη, ὅστε καθὼς ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱεροῦ δικαστηρίου, ὁ πολὺν ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα καὶ νὰ προσέφη τι κατ' αὐτοῦ, καθίστατο παρεμβῆς τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀπειθείας τοῦ ἰησοῦτισμοῦ, τοιοῦτοτρόπως καὶ παρ' ἡμῖν, ὁ ἀκεραῖος χαρακτήρος πολίτης, ὁ φίλος τῆς εὐθύτητος καὶ τῆς δικαιοσύνης οὐ μόνον ἐγένετο τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀντιπαθείας τῶν καταχρωμένων, ἀλλὰ προσέτι ἐσκυρωθῆντο κατ' αὐτοῦ καταχθόνια μέτρα καταστροφῆς καὶ ἐξοντώσεως, κατὰ μίμησιν τῶν ὑπὸ τὴν Ἑνετικὴν διαστροφὴν καὶ μαθητῶν σκωροῦμένων.

Ἀλλὰ μολοντί οἱ διευθύνοντες ἤδη τὴν τύχην τοῦ ἔθνους μας ἀνέλαβον τὰς ἡνίκας τῆς Κυβερνήσεως εἰς ἐποχὴν διαστροφῆς καὶ κακοηθείας, καὶ ἔνεκα τούτου θέλουν ἀπαντήσαι μυρίας δυσκολίας καὶ προσκόμματα μέχρις ὅτου δυνηθῶν νὰ καθαρίσωσι τὸν τόπον ἀπὸ τὴν κόπρον τοῦ Αὐγείου, ἐλπίζομεν ὅμως πεποιθότες εἰς τὸν πατριωτισμὸν, τὴν σύνεσιν, τὴν τιμιότητα καὶ τὴν μοναδικὴν ἰκανότητα αὐτῶν, νὰ κατορθώσωσι μὲν ἔντος ὀλίγου καιροῦ πράγματ' αὐτῶν νὰ δικαιοῦσιν τὴν κοινὴν προσδοκίαν καὶ τὰς ἰδικὰς μας προρρήσεις, καὶ νὰ ἐκλύσωσιν ὕψω εἰς ἑαυτοὺς τὸ σέβας καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν λαῶν τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἂν καὶ ἀπατάται ἔνιστε ἀπὸ κενὰς λέξεις καὶ φράσεις δημοσιογράφων τινῶν ἐπαινούστων ἀνοικεῖως τὸν

μὲν ἢ τὸν δὲ τῶν κυρίων ὑπουργῶν, ὡς καὶ ὑμεῖς πράττομεν ἤδη, ἡ ἀπάτη τοῦ ὅμως εἶναι προσωρινή, καὶ δὲν θραδύνει νὰ διακρίνη καὶ νὰ κατακρίνη τὴν ἀγυρτεῖαν. Ὁ καιρὸς λοιπὸν καὶ τὰ πράγματα εἶναι τὰ στηρίγματα ἐφ' ὧν ἐπερείδονται αἱ προρρήσεις μας αὐταί, καὶ εἴθε νὰ μὴ ψευθῶμεν.

ἘΞΩΤΕΡΙΚΑ.

Αἱ κυβερνήσεις αἱ ἐπιθυμοῦσαι τὴν ἀνάπτυξιν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων καὶ τὴν ἐκασφάλισιν αὐτῶν εἰς τὸ μέλλον, οφείλουν νὰ ἐνεργῶσι μετὰ προσοχῆς πρὸς διατήρησιν τῆς τάξεως ἐσωτερικῶς, καὶ νὰ μὴ συγχωρῶσι νὰ παραγνωρίζωνται ἐξωτερικῶς ὡς τὰ δίκαια των μήτε τὸ οφειλόμενον πρὸς αὐτὰς σέβας. Ἡ ἔλλειψις τῆς τάξεως ἐπιφέρει τὴν ἀδυναμίαν καὶ ἐξαντλεῖ τὰς πηγὰς τοῦ ἐθνικοῦ πλοῦτου. Ἐντεῦθεν λοιπὸν προέρχεται ἡ πείνα, ἡ ἐξευτελιζούσα τὸν ἄνθρωπον καὶ καταστρέφουσα τὰς κοινωνίας, ἡ δὲ ἔλλειψις τῆς σταθερότητος ἐπιφέρει τὴν περιφρόνησιν καὶ σύστημα ἀτελεύτητον παραχωρήσεων, αἵτινες εἶναι πάντοτε ἐπιζήμιοι. Προκύπτει λοιπὸν ἐκ τούτων ἡ καταστροφὴ τῆς ἀνεξαρτησίας ἐπιφέρουσα ἀναποφεύκτως τὴν διάλυσιν τῶν ἐπικρατειῶν.

Ἡ Πύλη ἐπιθυμεῖ τὴν τάξιν ἐσωτερικῶς, καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος δι' ἃν κατεδίωξε τὰς καταχρήσεις καὶ συνεκέντρωσε τὰς δυνάμεις τῆς αὐτοκρατορίας.

Ἡ Πύλη θέλει νὰ μὴ προσβάλλῃ οὐδεὶς ἀδίκως τὰ δίκαιά της, καὶ ἰδοὺ ὁ λόγος δι' ἃν διωργάνισε τὸ στρατιωτικὸν σύστημά της.

Ἡ πρόδοσις καὶ ἡ πούνοια εἶναι πρᾶγμα ἀπολύτως ἄβουλον τῆς Τουρκίας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1848 ἐτραχύθη σοβαρῶς ἡ τάξις εἰς ὅλα τὰ Ἑυρωπαϊκὰ κράτη· εἰς τὴν Τουρκίαν ὅμως ἐπαράθη ὀλίγον, καὶ μόνον εἰς τὰς ἡγεμονείας τῆς Βλαχίας καὶ Μολδαυίας.

Γνωστὸν εἶναι ὅτι αἱ ἐπαρχίαι αὐταὶ κυβερνοῦνται ἀπὸ ἰδικῶν τέρων κυβερνήσεων χωρὶς νὰ βλάπτωνται διόλου ἐκ τούτου

ΠΑΡΑΦΥΛΛΙΣ.

ΕΘΕΛΒΙΝΑ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Συνέχεια. Ἰδε τὸς Ἀριθμοὺς 367 ἕως 381.

ΚΕΦΑΛ. ΙΗ.

Κατάδικος ὅστις λαμβάνει τὴν συγχώρησιν τοῦ τῆν σιγμῆν καθ' ἣν ἐπερίμενε τὴν καταδίκην του δὲν εἶναι τόσοι εὐτυχῆς, ὅσον ἦτον ἡ Ἐθελβίνα ὅτε ἤκουσε τὸν Ρυθμέρον ἀναχωροῦντα ἀπὸ τὸν πύργον διότι ἦτον ἀδύνατος νὰ μὴ παρατηρήσῃ τὴν κρυφίαν καταπακτὴν ἡμινοσημένην, καὶ τότε ἤθελε μάθει τὸ πᾶν. Ὅτε δὲ παρήλθεν ὁ φόβος τῆς, ἔκαμε πάντα τρόπον διὰ νὰ θύλῃ πάλιν εἰς τὸν πρῶτον τῆς τόπον τῆ καταπακτῆν, τὸ ὁποῖον κατώρθωσε μὲ μεγάλην δυσκολίαν.

Παρατήρησεν ἔπειτα ἂν ἡ κατοικία της ἐβλάρητο πολὺ ἀπὸ τὴν ἀνεμοταραχὴν, καὶ εὐχαρίστως εἶδεν ὅτι ὅλιγον ἐβλάρη· διότι πέτραι μόνον τινες εἶχον κορμηθῆ ἀπὸ τὸν θόλον, ἐνθ' αὐτὴ ἤλπιζε νὰ εἶη ὁλόκληρον μέρος τοῦ τοῖχου κατεκρημνισμένον. Ὁ θαυμασμὸς τῆς ἤρξεν ἐμοῦ μὲ τὴν χαρὰν τῆς καὶ ἐπαχάθη ὅτι ἡ παλαιὰ ἐκεῖνος πύργος ἦτο πολὺ στερεώτερος ἀφ' ὅσον ἐνόμισεν, ἀφοῦ τοιαύτη τρομερὰ νῦν δὲν ἤδυνάθη νὰ τὸν καταδαρῆ. Παραεὺς λοιπὸν ἐπαυσαν ὅλοι τῆ οἱ φόβοι, καὶ τῆς ἔβλεπεν εἰς τὸν νοῦν ὁ Ἀρθούρος.

Ὅνειρον ἄραγε ἀπατήλον εἶναι τοῦτος ἐρώναξ. Πᾶσι ἀγαπητῆ μου Ἀρθούρε, ὑπάρχεις εἶναι ἀληθὲς ὅτι σὲ εὐρήκα πάλιν. . . ; Ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ σου δὲν ἀπατάται. . . εἶδε τὰς τρεῖς ἐλαίας, καὶ σὲ ἐνηγαλίωθη.

Ἐπέρασε δὲ ὅλην τὴν ἡμέραν προσευχομένη, θαυμάζουσα καὶ εὐχαριστοῦσα τὴν θείαν Παντοδυναμίαν, ἥτις ἠρόδησε νὰ τὴν κλείσωσιν εἰς τὸν ἄγριον ἐκεῖνον τόπον διὰ νὰ εὐρητὸν προσφιλὴ ἀδελφόν της· καὶ μὴ ἀμφιβάλλουσα πλέον ὅτι τὴν προστατεύει ἡ Πρόνοια, ἀπερόθη δίσλου εἰς τὴν ἐλπίδα ὅτι ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ ἐλευθερωθῆ. Μ' ὅλον ὅτι δὲ ὁ ὄρκος, τὸν ὁποῖον ἔκαμε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα της, δὲν εἶχεν ἀκόμη πληρωθῆ, αὐτὴ ὅμως πιστεύουσα ἀδιστακτικῶς εἰς τὴν ἀπειρον ἀγαθότητα τοῦ ὁποῖου τὴν ὠδήγησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀρθούρου, ἐνητηχολήθη ἀφόβως εἰς τοὺς στοχασμοὺς της.

Ἡ εἰς τὸν τρομερὸν ἐκεῖνον πύργον φυλάκισις, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν κατεδίωξαν ὁ Λεοπόλδος πρὸς αὐξήσιν τῆς δυστυχίας της, ἔγινε τὸ τέρας τῶν δεινῶν της. Καὶ ἡ κρυφία κλίμαξ ἡ φέρουσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Ἀρθούρου ἐφερεν ἕως. ἔλεγεν, εἰς ἔξοδον τινα διὰ τῶν ὑπογείων θύλων. Ἐν τούτοις ἀπειρήθη τις, ἀλλὰ τερπὴ φαντασίαν, ἐκκόλλευσεν τὴν ψυχὴν της.

Μόνος ὁ Βερτρᾶμος ἠδύνατο νὰ τοῦς ἐλευθερώσῃ, διότι τὸ ἡμέρον ἦτο καὶ ἡ γλυκύτης του τῆν ἔκαμαν νὰ ἐλπίσῃ ὅτι ἐλάμβανε συμπάθειαν εἰς τὴν τύχην των. Αὐτὸς εἶχε καὶ φίλους· ἀλλ' ἡ ἔνστατος ἀπερισκέπτως νὰ τῶ ἐμπιστευθῆ τὸ μυστικόν της, καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ τὴν ἐλευθερίαν; Δὲν ἦτον ἀκόμη καιρὸς διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ τὸν σταθμίσῃ καλῶς, πρὶν νὰ τοῦ προτεῖναι τοῦτο.

Ταῦτα συλλογισμένη ἀπεκοιμήθη, καὶ ποτὲ ἀφότου ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὰ περιπέθητα τεύχη τοῦ Ἀθούρου δὲν ἀνεπαύθη τόσον ἡσύχως καὶ ἀναράχως.

Ὁ Βερτρᾶμος ὑπῆγεν εἰς αὐτὴν πολὺ ἀργά, καὶ τὴν ἐξῆπισεν. Ἀλλ' ὅποια εὐτυχὴ μεταβολὴ ἠκολούθησεν εἰς

τὴν Ἐθελβίναν! ἡ ψυχὴ της ἀντὶ νὰ ἦναι καταβεβαρυσμένη ἀπὸ θλιβεροὺς στοχασμοὺς, ἐκυματιζέτο μεταξὺ φόβου καὶ ἐλπίδος, τὴν δὲ ὑπερβερλικὴν ὠχρότητα τοῦ προσώπου της διεδέχθη ζωηρὸν ῥοδὸν χρώμα.

Τὴν μεταβολὴν ταύτην παρατηρήσας ὁ φύλαξ εἶπε·

« Καίρω, κυρία μου, ἐπειδὴ σὲ εὐρίσκω καλῆτερον ἢ ἀνεμοταραχὴ τῆς παρελθούσης νυκτὸς μ' ἔκαμε νὰ φοβηθῶ περὶ σοῦ· καὶ ἐὰν ὁ κύριός μου δὲν ἦτον ἀβήρωτος, ἤθελα ὑπάγει· νὰ τὸν ζητήσω τὴν ἀδειαν νὰ σὰς ἀλλάξῃ τὴν φυλακὴν ».

Ἐνθ' δὲ ἡ Ἐθελβίνα ἐτοιμάζετο νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, οἱ τελευταῖοι λόγοι του κατέπληξαν τὴν καρδίαν της.— Ἐκεῖνος ὁ ἴδιος πύργος, ὅστις γῆρας τῆ ἐραθετο τρομερὰ κατοικία, ἦτο τώρα ἀγαπητὸς εἰς αὐτὴν διὰ δύο αἰτίας, καὶ διὰ τὸν ὁποῖον περιεῖχε θησαυρὸν, καὶ διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς φυγῆς τὴν ὁποίαν τῆ ἔδιδεν. Ὁλοῖασι λοιπὸν στοχασομένη ὅτι μέλλει νὰ τὸν ἀρήσῃ, καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὸν στρατιώτην μὲ τὸν πλέον ψυχρὸν τρόπον·

« Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου, διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου. . . Ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν νύκτα ταύτην δὲν ἐπαθε τίποτε ἢ κατοικία μου, ἐλπίζω ὅτι δύναται νὰ ἀνθέξῃ καὶ εἰς ἄλλας ἀνεμοταραχάς. . . Καὶ ἐπειδὴ ἐσυνείθισα εἰς τοὺς κινδύνους τούτους, δὲν ἐπιθυμῶ ν' ἀναχωρήσω ἐντεῦθεν, ἐνθ' ἂν μάλιστα τοῦτο δὲν ἀποβλέπει πρὸς ἐλευθερίαν μου. Μὴ κινδυνεύσῃς λοιπὸν νὰ ἐπισύρῃς εἰς σεαυτὸν τὸν θυμὸν τοῦ κυρίου σου ἐξ αἰτίας μου. Δὲν θέλω νὰ ἦμαι ὑπόχρεως εἰς τὸν λόρδον Λεοπόλδον δι' οὐδὲν, οὔτε δι' αὐτὴν μου τὴν ζωὴν. Προτιμῶ νὰ διατρέψω ἐνταῦθα τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου ».

Ὁ Βερτρᾶμος ἐθαύμασε τὴν ἀπόφασίν της, καὶ ἀνάψας τοὺς λόγους ἀνεχώρησεν.

Ἡ δὲ Ἐθελβίνα στοχασθεῖσα ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον ἐρ-

τά δικαιώματα της αρχούσης αὐτῆς, ἧτις εἶναι ἡ Πύλη ἢ δὲ Ῥωσία καθόσον ἀφορᾷ τοὺς τόπους τούτους εἶναι δυνάμεις ἐγγυητρικά, καὶ ἕνεκα τούτου πάσα ἐνέργεια ἐκ μέρους αὐτῆς ἤθελεν εἶσθαι νομιμωτάτη, ἐὰν προσεβάλλοντο ὑπὸ ἄλλου τινος κράτους οἱ θεμελιώδεις νόμοι τῶν ἐπαρχιῶν τούτων.

Τὸ νὰ ἀφίεται πάσα ἐλευθερία εἰς τὴν σύμπνοιαν ἧτις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ μεταξὺ τῆς Μολδοβλαχίας καὶ τῆς ἀρχούσης αὐτῆς, περὶ τροποποιήσεων τῆς κυβερνήσεώς των, καὶ τὸ νὰ μὴ δύναται νὰ γίνῃ οὐδεμία ἐπέμβασις, εἰμὴ μόνον εἰς περιστάσεις καθ' ἃς οἱ τόποι οὗτοι ἤθελον προσεβάλλεσθαι δι' αὐθαιρέτων μέτρων τὰ ὅποια ἡ Πύλη ἠδύνατο νὰ λάβῃ κατὰ τῶν ἐπαρχιῶν τούτων, ταῦτα μόνον ἀποτελοῦν τὸ διπλοῦν μέρος τῆς ἐγγυητρικῆς αὐτῆς.

Ὅτε διεταράχθη ἡ τάξις εἰς τὰς ἡγεμονίας ταύτας, ἡ Πύλη ἦτον εἰς κατάστασιν νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ· ἀλλὰ τὸ μυστικοσυμβούλιον τῆς Πετροπόλεως ἐνόμισεν ὅτι ὄφειλε νὰ πείσῃ Ῥωσικὰ στρατεύματα εἰς τοὺς τόπους τούτους διὰ νὰ συμπράξῃ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, καὶ ἐδηλοποίησε δημοσίως πρὸς τὴν Εὐρώπην, ὅτι ἡ κατοχὴ αὕτη ἤθελε παύσει ἅμα ἀποκατασταθῆ ἡ τάξις αὐτόθι, ἡ ζήτησις τοῦτο ἡ Πύλη.

Κατὰ συνέπειαν τοιαύτης δηλώσεως γενομένης παρὰ δυνάμει φίλης καὶ συμμάχου, ἡ κατοχὴ τῶν ἐπαρχιῶν τούτων δὲν ἐδύνατο νὰ λάβῃ οὔτε τότε οὔτε σήμερον χαρακτῆρα ἀρπαγῆς. Τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ ἦναι ζήτημα, ἐπρόκειτο δὲ μόνον νὰ γίνῃ γνωστὸν τί συγχωροῦν αἱ συνθήκαι καὶ τί ἀπαγορεύουν.

Μολοντοῦτο εἰς τὰς περιστάσεις ταύτας τὰς ἀρκετὰ γνωστὰς ἐπέμβηκαν ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία δυνάμει τῆς συνθήκης τοῦ 1841 τῆς ὑπ' αὐτῶν ὑπογεγραμμένης καὶ ἐγκυωμένης τὴν ἀνεξαρτησίαν καὶ ἀκεραιότητα τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, καὶ ἐὰν δὲν ἀπατώμεθα, αἱ δυνάμεις αὗται ἦσαν γνώμης, ὅτι ἡ κατοχὴ τῶν ἡγεμονιῶν τούτων ὑπὸ Ῥωσικῶν στρατευμάτων ἐστηρίζετο ἐπὶ διερχομένης τῶν μεταξὺ τῆς Πύλης καὶ τῆς Ῥωσίας ὑπαρχουσῶν συνθηκῶν εἰλικρινοῦς μὲν ἀναμφιβόλως, ἀλλ' ἐσφαλμένης. Ἀλλως δὲν ἠδύνατο αὗται νὰ ὑποστηρίξωσιν τὴν περὶ ἐκκενώσεως τῶν ἡγεμονιῶν τούτων αἴτησιν παρὰ τῆς Πύλης γενομένην. Τὸ καθ' ἡμᾶς διεγυμνοῦμεθα μόνον τί συνέβη καὶ οὔτε μεμφομένη οὔτε ἐπαινοῦμεν τινα.

Εἶδον οἱ ἀναγκῶσται μας εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μας, ὅτι τοῦτο τὸ μέγα ζήτημα ἐφέρθη εἰς τὴν Ἀγγλικὴν βουλὴν τῶν Κοινῶν κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 23 Μαρτίου ὑπὸ τοῦ Λόρδου Δουβλέη Στούαρτ, ὅστις ἐζήτησε νὰ δο-

θῆ εἰς τὴν βουλὴν ἀντίγραφον ὅλης τῆς μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Τουρκίας ἀλληλογραφίας, ὡσαύτως δὲ καὶ τῆς μεταξὺ τῆς Πύλης καὶ τῆς Ῥωσίας, τῆς ἐχούσης ἀντικείμενον τὴν κατοχὴν τῆς Μολδοβλαχίας καὶ Βλαχίας ὑπὸ Ῥωσικῶν στρατευμάτων. « Ἡ τιμὴ καὶ τὸ συμφέρον τῆς Ἀγγλίας, εἰπεὶ ὅ Ἄρδος οὗτος, εἶναι τοσοῦτον ὑποχρεωμένα εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο, ὥστε ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων ὄφειλε νὰ μᾶς γνωστοποιήσῃ ὑπὸ ποίαν ἐποψίν θεωρεῖ τὴν προσπιχθεῖσιν ταύτην τῆς Ῥωσίας. Ἐπρόσθεσε δὲ ὅτι, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ζητημάτων προκυπτῶν τῶν ἐκ τῆς καταστάσεως ταύτης τῶν πραγμάτων, ἐνδεδιαιρέσει πολὺ το Ἀγγλικὸν ἐμπόριον· ἄλλως τε ἡ Τουρκία μὴ παραβιάσασα οὐδεμίαν μετὰ τῆς Ῥωσίας συνθήκην πρέπει νὰ προστατευθῆ δραστηρίως ».

Ἀπαντῶν δὲ ὁ Λόρδος Παλμερστὸν, ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν, εἰς ταῦτα τὰ ὑπὸ τοῦ Λόρδου Δουβλέη λεχθέντα εἶπεν ὅτι « Ἡ ὑπόθεσις αὕτη τῆς Τουρκίας εἶναι ὑπόθεσις Εὐρωπαϊκὴ καὶ ἐθνικὴ ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ ὅτι ἡ ἀνεξαρτησία τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας ἐνδιαφέρει μεγάλως αὐτὴν καὶ κατὰ τὰς πολιτικὰς καὶ κατὰ τὰς ἐμπορικὰς σχέσεις τῆς· ἐπρόσθεσε δὲ, ὅτι εἰς οὐδένα τόπον μετ' οὗ ἐμπορεύμεθα ἢ διατίμησις δὲν εἶναι τοσοῦτον μικρά, οὔτε τοσοῦτον ἐλευθέριος ὡς εἰς τὴν Τουρκίαν ».

Ἰδοὺ ἀλήθειαι ἀδικολογούμεναι ἄξιαι τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους, καὶ προσέτι ἄξιαι νὰ κηρύττωνται ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ βήματος. Νομίζομεν ὅμως ὅτι ὁ Λόρδος Παλμερστὸν ὑπαινιχόμενος τὰ τελευταῖα ἐν Μολδοβλαχίᾳ συμβάντα κηκῶς ἐξέφρασε τὴν ιδέαν του, ὅτε εἶπεν, ὅτι « πρὸ πολλοῦ αἱ ἐπικρίξεις αὗται ἦσαν δυσχεροῦσται κατὰ τῆς Ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως ». Τὰ συμβάντα ταῦτα προήλθον ἀπὸ ἄλλας αἰτίας παρὰ τὰς πολυκρίθμους καὶ ἀφορήτους καταχρήσεις τῶν ἐπιτοπιῶν Κυβερνήσεων τὰς ὁποίας οὐδέποτε ἐπεδοκίμασεν ἡ Πύλη. Τὸ δὲ βέβαιον εἶναι, ὡς καὶ ὁ Λόρδος Παλμερστὸν ὡμολόγησεν ἄλλοτε, ὅτι ἡ Πύλη εἶναι πεπεισμένη ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα βελτιώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις διὰ νὰ ἐπαναφέρωσιν τὴν εὐχάριστον καὶ τὴν εὐμερίαν εἰς τὰς ἐπαρχίας ταύτας. Ἀλλ' ὁ Ἀγγλος ὑπουργὸς ἐδύνατο νὰ προσέσῃ ἐν γνώσει ὅτι ἐὰν αὗται αἱ βελτιώσεις καὶ μεταρρυθμίσεις ἐξηρτῶντο ἐκ μόνης τῆς Πύλης, πρὸ πολλοῦ ἤθελον πραγματοποιηθῆ. Τοῦτο δὲ ἤθελεν ἀποδείξει, ὅτι ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐνεργεῖν τῆς Ὀθωμανικῆς κυβερνήσεως ἐξησφαλισμένη ὑπὸ τῆς συνθήκης τοῦ 1841 δὲν εἶναι τοσοῦτον ἐντελής, ὡς ἔπρεπε νὰ ἦναι. Ἔνεκα τούτου ἄραγε δὲν ἐμεσολάβησεν ἡ Ἀγγλία ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ζητήματος; Ὁ Λόρδος Παλμερστὸν

ὁ ἔχων εἰς χεῖράς του τὴν ἀλληλογραφίαν τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως μετὰ τῆς Τουρκίας καὶ τὴν τῆς Πύλης μετὰ τῆς Ῥωσίας ὄφειλε νὰ γνωρίζῃ τοῦτο μᾶλλον ἡμῶν. Ἡ μήπως τὰ πράγματα ἔλαβον ἄλλον χαρακτῆρα μετὰ τὰς ἀλληλογραφίας ταύτας; Τοῦτο πιθανὸν νὰ ὑπῆρξεν. Ἀλλ' εἰς ἐντέλειαν περιπτώσειν, διὰ τί αἱ μεταρρυθμίσεις τὰς ὁποίας εἶχεν ἀντικείμενον ἡ γενικὴ εὐχὴ καὶ ὁ τρόπος καθ' ὃν πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἐκκένωσις τῶν ἡγεμονιῶν τούτων δὲν ἀπορῶσιν ἀμφοτέρως τὰς Κυβερνήσεις τῆς Ῥωσίας καὶ τῆς Τουρκίας; Ἐκ τούτου ἐκλαμβανόμενον κατὰ γράμμα θέλει προσέλθῃ ἡ ἀκύρωσις τοῦ προοιμίου τῆς συνθήκης τοῦ 1841 δι' οὗ ἐσυμφωνήθη ἡ ἀνεξαρτησία καὶ ἀκεραιότης τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Τοιοῦτοτρόπως δὲν σέβεται βεβαίως ἡ Ἀγγλία ἢ τοσοῦτον ἐνδιαφερομένη ὑπὲρ τε τῆς πολιτικῆς καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς, εἰς τὴν διατήρησιν τῶν δικαιωμάτων τῆς Τουρκίας. Δυσάρεστον εἶναι μόνον ὅτι ἡ ἐπιφύλαξις ἢ ἐπιβλαβὴ πρὸς τοὺς ὑπεργούς τοὺς λαλοῦντας διὰ νὰ τοὺς ἀκούῃ ἅπανα ἡ Εὐρώπη δὲν ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Λόρδον Παλμερστὸν νὰ ἐκφρασθῆ ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ τόπου τοῦ τοσοῦτον καθαρῶς, ὡς ἐξεφράσθη εἰς τὰ ὑπομνήματα τὰ ὅποια ὑπηγόρευσε μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς ἀπὸ 19 τοῦ τελευταίου Ἰουλίου ἐγγυητικῆς τοῦ κυρίου Νεσελρῶδ. Ἄλλως τε ὅλος ὁ κόσμος ἤθελε πληροφωρηθῆ ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶναι πάντοτε εἰλικρινὴς τῆς Τουρκίας σύμμαχος, καὶ ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ στενοχωρηθῆ ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐνεργεῖν τῆς Πύλης ἐπὶ τῶν ἡγεμονιῶν, ὡσαύτως συμμορφουταί αὕτη μὲ τοὺς θεμελιώδεις νόμους ὡς καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τῆς αὐτοκρατορίας μερῶν, καὶ ὅτι πάσα πράξις, κατοχὴ δηλαδή ἢ ἄλλο τι, ἧτις ἤθελεν ἐπιφέρει τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, θέλει ἐπενθυμίζει εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ δικαίωμα τὸ ὅποιον ἀπολαύει διὰ τῆς συνθήκης τοῦ 1841, καὶ τὸ καθῆκον τὸ ὅποιον ἡ συνθήκη αὕτη ἐπιβάλλει εἰς αὐτήν. Ὅπως καὶ ἂν ἔχη, ἡ εἰλικρίνεια τῆς Ἀγγλίας πρέπει νὰ ἦναι ἐγγυητὴς, ὅτι θέλει διατηρήσῃ τὴν αὐτὴν διαγωγὴν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου ὅποιαν ἀνέκαθεν διετήρησε, μέχρις ὅτου ἡ ζητούμενη λύσις αὐτοῦ γίνῃ καθ' ὀλοκληρίαν εὐχάριστος. Ὁ Λόρδος Δουβλέη Στούαρτ τοῦ εἶπεν. « Ἡ τιμὴ τῆς Ἀγγλίας εἶναι ὑποχρεωμένη εἰς τοῦτο » Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, ἐπειδὴ ἡ Ῥωσία ὡς καὶ ἡ Πύλη καὶ αἱ λοιπαὶ δυνάμεις ἐμπνέονται ἀπὸ σκοποῦς δικαίους καὶ φιλικούς, ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴ προκύψῃ ἐκ τῶν ἐκκροσῶν ἤδη διαπραγματεύσεων ἀποτέλεσμα σύμφωνον μὲ τὸ δίκαιον.

Σ.Σ. Ἐρανεζῶνοι τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐκ τῆς ὑπουργικῆς ἐφημερίδος τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τὸ δημο-

γον ν' ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴν τῆς πρὶν τοῦ μεσονυκτίου ἐπρόσμενε μὲ ἀνυπομονησίαν νὰ προχωρήσῃ ἀρκετὰ ἠνῶς καὶ οὕτω νὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ τὸν ποθητὸν τῆς Ἀρθύρου. Ἐν τούτῳ ἐπρόβλεπε τότε πρῶτον εἰς τὸ παράθυρόν τῆς ἢ δὲ πύργου ἦτο τότε ὕψηλός, ὥστε ἐφαίνετο ἀπ' ἐκεῖ τὸ ἐπιλοπόν φρουρίον καὶ ὁ μέγας ὠκεανός, ὅστις ἐχάνατο εἰς τὸν ὄριζοντα. Οἱ τεράστιοι βράχοι οἵτινες αὐθαδῶς διεσχίζον τὰ νέρη ἦσαν χιονοσκεπαστοὶ, ἐνῶ εἰς τὰ ἀντικρῶ ὄρη παντοδαπὰ δένδρα καὶ θάμνοι ἀνθούντες παρῆσαν ἡμερῶν στήν τινὰ ἀντίθεσιν μὲ τὴν ψυχρὰν ξηρότητα τῶν βράχων. Ὁ ἥλιος ἐφαίνετο ὅτι ἔβυθε τὸ πῦρ του εἰς τὰ κεχρυσωμένα κύματα, ἢ δὲ θῆα κόμης ἧτις ἐφαίνετο μακρὰν μεταξὺ δύο βουνῶν ἐσυμπλήρουν τὴν εἰκόνα ἐκεῖνην. Μετ' ὀλίγον δὲ ὁ ἥλιος ἐχάθη ἀπὸ τὰ ὄματα τῆς Ἐθελβίνας, καὶ δὲν ἄρξασιν πλέον ἄλλο ἐπὶ τοῦ φρουρίου εἰμὴ σειρὰν τινα πυρᾶς. Ἡ νεα κόμισσα ἔδλεπε μὲ θαυμασμὸν τὸ ἐπιδεικτικὸν ἐκεῖνο θέαμα, καὶ θεωροῦσα τὰ τόσον λαμπρὰ ἐκεῖνα ὄρη βυλιζόμενα εἰς τὸ σκότος ἠδύνατο εἰς τὴν καρδίαν τῆς εὐλογον φέβου. Ἀπίστωνται λοιπόν, ἀλλ' ἡ σοβαρὰ μονοτονία τῶν κρημνῶν ἐκεῖνων τὴν ἔφερον εἰς μελοχολίαν. Ἐνθυμήθη ὅτι εἰς τὴν πρὸ τοῦ θανάτου τῆς Οὐρσουλίας ὄλεθρον νύκτα ὁ Λεοπόλδος εἶχεν ἀπειλήσει νὰ θανατώσῃ τὸν Ἀλφρέδον καὶ ἐπειδὴ ἔκτοτε δὲν εἶχε ἀκούσει νὰ βμιλῶσι περὶ αὐτοῦ, ἔστο χάσθη ὅτι ἔπεσαν ἴσως θύμα ἀνόμου δολοφονίας.

« Δὲν ἤθελα ἄραγε εἶσθαι ἐλευθέρω, ἐρώναξεν, ἐὰν ὁ Ἀλφρέδος μου ἔζη. . . Δὲν ἤθελεν ἄραγε ἐπικαλεσθῆ δι' ἐμὲ τὴν ἐξουσίαν τοῦ βασιλέως σου, τὴν ὑπεράσπιν τοῦ προστάτου μου. . . Ἄ! δὲν δύναμαι ν' ἀμφιβάλλω, ἀγαπητέ μου Ἀλφρέδε, ὅτι δὲν ὑπάρχεις πλέον. . . »

Μετὰ ταῦτα παρουσιασθεὶς ὁ Ἀρθύρος εἰς τὴν φαντασίαν

τῆς διεσκέδατο τοὺς ὀλιβερούς στοχασμούς τῆς.

« Δὲν εἶναι ἄραγε δυνατὸν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν, ἡ κλίμαξ ἢ φέρουσα εἰς τοῦ Ἀρθύρου τὸ δωμάτιον νὰ φέρῃ καὶ εἰς τοὺς θάλους τοῦ φρουρίου, καὶ ἐκεῖθεν εἰς ἐξοδὸν τινὰ; »

Ἡ ἰδέα αὕτη τὴν ἐνεθάρρυνε, καὶ ἤλπικεν ὅτι τοιοῦτοτρόπως ἠδύνατο νὰ ἀποφύγῃ τὰς βυσάνους ὡσας ἐξάπαντος ἐτοίμαζε δι' αὐτὴν ὁ Λεοπόλδος.

« Ἀδύνατον εἶναι, ἔλεγε, νὰ θελήσῃ ὁ Σαντιβέρ νὰ μὲ ἀρήσῃ κλεισμένην ἐνταῦθα. . . Βέβαια αὐτὸς ἔχει σκοποῦς τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ ἐνοήσω. . . Πρέπει νὰ προσπαθῶ νὰ φύγω. . . Ἐὰν ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν Βερτράμον. . . Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀπερωθῶ εἰς ἄνθρωπον ὅστις δὲν εἶναι ἴσως ἄλλοτι, εἰμὴ εὐτυχεῖς κατὰσκοπος τοῦ Λεοπόλδου; »

Ἡ ὑπόψια αὕτη τὴν ἔκαμε νὰ φριχθῇ ἀλλ' εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ τὸ ὥρολόγιον ἐκτύπησε μετονύκτιον, καὶ τὴν εἶδοποίησεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἐπῆρε λοιπὸν τὸν λύχνον τῆς, ἦνοιξε τὴν καταπακτὴν καὶ κατέβη τὴν κλίμακα. Ἀφοῦ δὲ περιεπάτησεν ἀρκετὰ, εὗρηκε θύραν τῆς ὁποίας ἡ κλειδοκρία ἐκρύπτετο μὲ τέχνην.

Ἦνοιξε λοιπὸν μὲ τρόπον τῆν, θύραν, ἐμβήκεν εἰς τὸ δωμάτιον καὶ παρευθὺς εὗρεθῆ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Ἀρθύρου ὅστις τῆ εἶπε περίλυπος.

« Ἀφοῦ ἀνεχώρησας, ἀδελφὴ μου, δὲν ἔπαυσα ἀπὸ τοῦ νὰ ἤμαι δυστυχῆς. Ἀπείροι ὀλιβεροὶ στοχασμοὶ ἦσαν καὶ μ' ἐβασάνισαν. . . Στοχάζεσαι, Ἐθελβίνα, ὅτι αἱ δυστυχίαι σου δὲν μὲ κινῶν εἰς ἀγανάκτησιν. . . Δίκαιε οὐρανέ! διὰ τί νὰ ἤμαι εἰς ἐπονειδιστὸν δουλείαν. . . Ἰδοὺ ἡ αἰτία τῆς λύπης μου. . . Δὲν συλλογίζομαι τὰς δυστυχίας μου, ἀλλὰ μόνον αἱ ἰδικαί σου ἐξάπτουσι τὸν θυμὸν

μου. Ὅταν στοχάζομαι ὅτι ἡ ἀγαπητὴ μου Ἐθελβίνα κατὰδωκεται ἀπὸ ἄτιμον ἄνθρωπον, τὸ αἷμα μου βράζει εἰς τὰς φλέβας μου, καὶ ἐπιθυμῶ τὴν ἐλευθερίαν μου διὰ νὰ ἐλευθερώσω καὶ σέ ».

« Ἀρθύρε, ἀπεκρίθη ἡ Ἐθελβίνα, σὺστεῖλον τὴν ἀνωσελὴ δαγῆν σου. . . Ἐνθυμῶ ὅτι εἰμὲθα αἰχμάλωτοι, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίδα ἐκδικήσεως ἔχομεν. . . Ἄς μὴ φανῶμεν ἄδικοι εἰς τὸν οὐρανὸν ὅστις εὐδόκησε μὲ ὄλην τὴν βίαν τῶν τυράννων μας, νὰ εὐρωμεν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, νὰ ἐναγκαλισθῶμεν καὶ νὰ ἐνώσωμεν τὰ δάκρυά μας. Αἱ βасыνοὶ μου εἶναι στιγμιαῖαι· καὶ τὰς στέργω, ἀγαπητέ μου Ἀρθύρε, διότι χωρὶς αὐτὰς δὲν ἤθελα εὐτυχῆσαι νὰ ἴδω τὸν ἀδελφόν μου καὶ νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ. . . Ὁ οὐρανὸς δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὴν ἀρετὴν. . . Ἄς ἐλπίζωμεν μᾶλλον εὐτυχῆ ἐλευθερίαν. . . Παῦσον λοιπὸν τὴν ὀλίσπιν σου, ἀγαπητέ μου Ἀρθύρε, καὶ μὴ καταπακτοῦσθαι τὰς εὐτυχεῖς ταύτας στιγμὰς μὲ τὴν πικρίαν τῆς λύπης σου. . . Εἶπέ με τί σέ συνέβη, ἀρ' οὐ σ' ἐρυλάμισαν; »

« Ἀδελφὴ μου, εἶπεν ὁ νέος, αἱ ἡμέραι παρήρχοντο ὀλιβερώς μὲ λυπηρὰν μονοτονίαν. Ἐπτά ἦδη ἔτη ἐπέπρασεν εἰς ταύτην τὴν ὀλιβερὰν φυλακὴν μὲ λύπην καὶ μὲ στεναγμούς, καὶ εἰς ἔβλον τοῦτο τὸ δίκαιον δις μόνον ἐξῆλθεν ὁ ποῦς μου ἀπὸ τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ταύτης. . . Διέτριψα δὲ ὄλον μου τὸν καιρὸν εἰς τὸ νὰ ἐγεύρωμαι τὴν αὐγὴν, καὶ ν' ἀπολαύω τὸ φῶς τὸ ὅποιον διήρχετο ἀπὸ τὰ πυκνὰ ταῦτα δρόφρακτα, εἰς τὸ νὰ θαυμάζω τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου εἰς τὸ ν' ἀκολουθῶ τὸν δρόμον τοῦ εὐεργετικοῦ τούτου ἀστέρος (εὐεργετικοῦ, φεῦ! εἰς πάντα ἄλλον πλὴν εἰς ἕνα δυστυχῆ αἰχμάλωτον)· εἰς τὸ νὰ τὸν βλέπω νὰ κρύπτεται εἰς τὸν ὄριζοντα εἰς τὸν ὅποιον ἄφινε πυροειδεῖς ἀκτίνας, εἰς τὸ

σιόμεν ως αρκετά περίεργον, και διά να γνωρίσωσιν οι αναγνώσται μας πόσον ανησυχεί το Διβάνιον η υπό των Ρωσικῶν στρατευμάτων κατοχή των Ἡγεμονικῶν τῆς Βλαχίας και Μολδαυίας.

Ὁ Σικελικὸς ἀγὼν ὑπέσχετο εὐτυχεστέρην ἐκβασιν. Ἡ ἔνωσις και ἡ ὁμόνοια, αἵτινες ἐβασίλευον ἐπὶ τοῦ λαοῦ ὀλοκλήρην τῆς νήσου, ὁ ὑπὲρ τῆς ἐπαναστάσεως ἐνθουσιασμὸς και ἡ ἀπόφασις τοῦ να διατηρῆ τὴν ἀπὸ δεκαπέντε ἤδη μῆνῶν ἀποκτηθεῖσαν παρὰ τῆς Σικελίας ἀνεξαρτησίαν, δὲν μας ἔκαμνον ν' ἀμφιβάλλωμεν, ὅτι τὰ πράγματα δὲν θέλουσιν ἀποβῆ σύμφωνα πρὸς τὰς εὐχὰς και τὴν γενικὴν ἐπιθυμίαν. Οἱ Σικελιοὶ ὑπέμενον μὲ ἐπιμονὴν, προσήνεγκον θυσίας μετὰ μαγίστης αὐταπαρνήσεως. Ὁ ἡρώϊσμός, τὸν ὁποῖον ἐδειξεν ἡ Μεσσήνη κατὰ τὸν παρελθόντα Ἔβρον, τὸν ὁποῖον οὐχ ἤττον ἐπαξίως ἐμιμήθησαν και οἱ Κατάνιοι κατὰ τὸν τρέχοντα Ἀπρίλιον, μᾶς κατέπειθον, ὅτι ὅλαι αἱ ἄλλα πόλεις, ἰδίως δὲ τὸ Παλέρμον, ἤθελόν χρισταθῆ μὲ ἀπλησιμένην ἀντίστασιν ὅτι ὁ τσοάκις ὀρκισθεὶς παρὰ τῶν Σικελῶν ὄρκος « ἡ νίκη ἢ ὁ θάνατος » ἤθελε διατηρηθῆ. Μολαταῦτα, μετὰ λύπης ὀφείλομεν νὰ ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ λύσις τοῦ Σικελικοῦ ζητήματος φαίνεται ὅλως ἐναντία παρ' ὅ,τι ἠλπίζομεν. Ἄπαρ ὁ ἡρώϊσμός, τὸν ὁποῖον ἔδειξαν οἱ Σικελιοὶ, και ἰδίως οἱ κάτοικοι τοῦ Παλέρμου μετεβλήθη εἰς ἀναδριάν. Τοῦτο δὲ τοσοῦτον ὀφέλισε τοὺς ἐχθροὺς τοῦ τόπου και τοὺς ἀντιδραστικοὺς, ὥστε κατήντησαν οὗτοι νὰ καταστρέψωσι τὸν Σικελικὸν ἀγῶνα.

Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Παλέρμου ἔκαμε πρότασιν συμβιβασμοῦ πρὸς τὸν Βασιλέα τῆς Νεαπόλεως, ὀφελουμένη ἐκ τῆς προσενεχθείσης αὐτῇ ἐπισήμου μεσιτείας τοῦ Γάλλου ναυάρχου Βωδέν. Φαίνεται, ὅτι μεταξὺ τούτου και τινῶν ἀνδρῶν ἐχόντων ἐπιβρῶν ἐν Παλέρμῳ, οἵτινες ἐλειποτάκτησαν ἀπὸ τὰς φάλαγγας τῆς πατρίδος των, συνεφωνήθη πρὸ πολλοῦ νὰ φέρωσι τὰ πράγματα εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε νὰ ἀποβῆ ἀναποφύκτος ἡ τελεία ὑποταγὴ τοῦ τόπου εἰς τὸν παλαιὸν κυρίαρχον. Αἱ βραδιουργίαι αὗται δὲν ἀπέβησαν ἀτελεσφόροι. Μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Κατάνης και τὴν ἄνευ ἀντιστάσεως παράδοσιν τῶν Συρακουσῶν, ἐν Παλέρμῳ διεδίδοντο διάφοροι φωναί, δυνάμεναι νὰ διασπείρωσι τὴν δυσπιστίαν και τὴν δειλίαν εἰς τὸν λαόν. Ἐνῶ δὲ εἰς τινὰς προηγουμένας ἤδη διατάξεις τῆς Κυβερνήσεως προέκειτο νὰ μὴν ἀποφασισθῆ τὸ ζήτημα διὰ τῆς βίας, ἡ ἔθνοφυλακὴ διεδήλωσεν ὅτι δὲν θέλει νὰ πολεμήσῃ. Ἐν τούτοις ὁ τακτικὸς

στρατὸς, συμποσοῦμενος εἰς 44,000 ἀνδρας, ἐσπάρη εἰς τὴν νήσον, διαμοιρασθεὶς εἰς μικρὰ ἀποσπάσματα, ἀνίκανα νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς τὸν εἰσβαλόντα στρατόν. (ἀκολουθεῖ)

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ, τὴν 19 Ἀπριλίου 1849.

Δυνάμεθα ν' ἀναγγεῖλωμεν ὅτι ἡ διαπραγματεύσις τῆς ὑποθέσεως διὰ τὴν ὑπόσιν ἡ Ρωσικὴ κυβέρνησις ἐνόμισεν ἀναγκαῖον ν' ἀποστείλῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἕνα τῶν ὑπασιπῶν τοῦ αὐτοκράτορος, καθὼς προεῖδομεν, ἀπεπερατώθη εἰρηνικῶς και ἀξιοπρεπῶς. Περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης συνεσκέφθη κατ' ἐπανάληψιν τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον κατὰ τὸ ἡμερησίον τοῦτο, προσδρεύοντος τοῦ Μεγάλου Βεζύρου ἡδὴ δὲ ἡ περὶ τῶν Μολδοβλαχικῶν πολυτρόπος διαφορὰ ἐλύθη φιλικῶς και κατὰ τὸ δίκαιον, χάρις εἰς τὴν φρόνησιν τῶν νῦν ὑπουργῶν τῆς Υ. Πύλης, εἰς τὴν ἔμφροναν διαγωγὴν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ αὐτοκράτορος Νικολάου και εἰς τὴν μεσολάβησιν τῶν ΚΚ. πρέσβων Ἀγγλίας και Γαλλίας.

Τὸ Σάββατον, ὁ στρατηγὸς Γράββε, ὁ πρέσβυς τῆς Ρωσίας ἐξ. Κ. Τιτόφ και ὁ πρῶτος διερμηνεὺς τῆς πρεσβείας πρίγκιψ Καντζερῆς, μετέβησαν εἰς τὴν ἐαρινὴν οἰκίαν τῆς Α. Υ. τοῦ Μεγάλου Βεζύρου, ὅπου παρόντος και τοῦ ἐξ. Ἀλῆ πασᾶ, ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, συνωμολογήθη τελειωτικῶς ὁ συμβιβασμός τῆς μεταξὺ τῶν δύο Κυβερνήσεων προκειμένης διαφορᾶς.

Τὸ Γαλλικὸν ἀτμόπλοιον Βεδὲτ ἐξέπλευσε τὴν Κυριακὴν τὸ ἔσπερας φέρον ἐπίσημα γράμματα τῆς Γαλλικῆς και τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας πρὸς τὰς κυβερνήσεις αὐτῶν, περὶ τῆς γενομένης διαλύσεως.

Ὁ στρατηγὸς Γράββε και ἡ ἀκολουθία αὐτοῦ ἀπέρχονται εἰς Πετροῦπολιν ταύτην τὴν ἐβδομάδα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἡ πρὸ ἡμερῶν προσδοκωμένη ὑπουργικὴ μεταβρόμβυσις ἐτελέσθη ἡδὴ και ἐκ μὲν τῶν προλαβόντων ὑπουργῶν μένουν οἱ ΚΚ. Κ. Κανάρης ἐπὶ τῶν ναυτικῶν και Πρόεδρος τοῦ ὑπουργείου, Γλαράκης ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν, Καλιφρονᾶς ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν και τῆς δημοσίου ἐκπαιδεύσεως. Διορίσθησαν δὲ νέα μέλη τοῦ ὑπουργείου οἱ ΚΚ. Χρηστίδης ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν, Τζαβέλας ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν, Κρεσταινίτης ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν και Ἀνωνόπουλος ἐπὶ τῆς δικαιοσύνης.

Τὸ νέον τοῦτο ὑπουργεῖον, ὡς σύγκειται ἡδὴ ἐξ ἀνδρῶν και πολιτικῆν θαρρύτητα και τιμιότητα και ἰκανότητα ἐχόντων, θέλει ἐνεργῆσαι ἀναμφιβόλως και ὡς παρὰ πάντων ἐλπίζεται πολλὰ εἰς τὸν τόπον βελτιώσεως, και εἴθε νὰ μὴ ψευσθῆ ἡ κοινὴ προσδοκία.

ΠΡΩΣΣΙΑ.

Μετὰ τὴν ἀπόκρισιν τὴν ὑπόσιν ὁ Βασιλεὺς τῆς Πρωσίας ἀπέτεινε πρὸς τὴν ἐκ Φραγκοφούρτου σταλείσαν πρεσβείαν, ἡ πρεσβεία αὕτη, συνορῶσα τὴν ἐν τοῖς βασιλικαῖς λόγοις κρυπτομένην δολιότητα, ἀπεύθυνε πρὸς τὸ Πρωσικὸν ὑπουργεῖον τὴν διαμαρτύρησιν ταύτην.

« Ἡ συντακτικὴ τῶν Γερμανῶν συνέλευσις ἐνέτειλε τῇ ὑποφαινομένη πρεσβείᾳ, νὰ προσκαλέσῃ εὐσεβάτως τὴν Α. Μ. τὸν Βασιλέα τῆς Πρωσίας νὰ δεχθῆ τὸ αὐτοκρατορικὸν ἀξίωμα, τὸ ὅποιον ἐψήφισεν ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις και δι' ἐκλογῆς ἀνέθηκεν εἰς τὴν Α. Μ.

« Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς διὰ τῶν ἐν τῇ χθισινῇ συνευεῖξει δοθεισῶν πρὸς τὴν πρεσβείαν ἐξηγήσεων, ἐνόμισεν ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν εὐσεβάτως γενομένην αὐτῷ πρόσκλησιν, και ἠτιολόγησε τὴν ἀπόφασιν του ταύτην διὰ λόγων περιελθόντων ἡδὴ εἰς τὴν δημοσιότητα.

« Ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις δὲν ἠδύνατο κατὰ τὴν 28 π. μ. νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐνὸς μέρους τοῦ Συντάγματος τῶν περὶ τῆς ἐκλογῆς αὐτοκράτορος ψηφισθέντων, εἰμὴ ἀφοῦ ἐκήρυξε τὸ ὑπ' αὐτῆς ψηφισθὲν σύνταγμα ἡ ἀπονομὴ τοῦ διὰ τοῦ συντάγματος ψηφισθέντος κληρονομικοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἀξιώματος εἰς ἕνα τῶν ἡγεμονούντων πρίγκιπων τῆς Γερμανίας, προϋπέθετε τὴν νόμιμον ὑπαρξιν τοῦ συντάγματος. Ἡ δὴλωσις τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως δὲν θεωρεῖ ἀπ' ἐναντίας τὸ ἦθρον σύνταγμα ὡς σύνολον, ἐγκυρον ἡδὴ, ἔστω και διὰ μικρότερον ἢ μεγαλύτερον μέρος τῆς Γερμανίας ἡ δὴλωσις τοῦ Βασιλέως δὲν ὁμοιάζει κἄν τὴν δὴλωσιν τὴν ὅσιν ἔκαμεν ὁ Κ. πρόεδρος τοῦ ὑπουργείου πρὸς τὰς ἐνταῦθα Βουλὰς, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 2. Ἀπριλίου, ὅτι θεωρεῖ τὸ ψηφισθὲν σύνταγμα ἰσχύον και ὑποχρεωτικὸν δι' ὅλας τὰς Γερμανικὰς ἐπικρατείας, αἵτινες οἰκιοθελῶς συγκατατεθῶσιν δὲν ἀναφέρει κἄν, ὡς ἡ ῥηθῆσα δὴλωσις τοῦ Κ. πρωθυπουργοῦ, τὸ δικαίωμα τῶν κατ' ἰδίαν κυβερνήσεων νὰ θεωρήσωσι τὸ ψηφισθὲν σύνταγμα ὡς σύνολον, και νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ὁμοσπονδίαν, ἡ ἀρνούμεναι τὴν παραδοχὴν του, νὰ ἀποσπαθῶσιν ἀπ' αὐτῆς.

« Ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἡ Α. Μ. ἐκφραζομένη ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου διὰ τῆς περιόδου « Εἰς τὰς κυβερνή-

νὰ παρατηρῶ τὴν ὠγρὰν λάμψιν τοῦ ὄργου ἀστρου τῆς νυκτός, και εἰς τὸ νὰ ἀριθμῶ, και νὰ ἐξετάζω τοὺς ἀστέρας. . . Ἐσυνείδητα τὴν βοήν πῶν χειμάρρων και τὴν ὀρμὴν τῆς βροντῆς ἤτις οὔτε τὸν ὕπνον μου πλέον δὲν ταράττει. . . Ὁ ἐπιστάτης τῆς φυλακῆς μου και οἱ εἰς τὰ βουναί ποιμένες εἶναι τὰ μόνα ζῶντα ἄτομα τὰ ὁποῖα βλέπω ἐκ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν. . .

Ποσάκις δὲν καταρᾶσθην τὴν δυστυχῆ ὑπάρξιν μου! Ποσάκις δὲν ἐφρόνησα τὴν τύχην τοῦ ποιμένους ἐκείνου τὸν ὁποῖον βλέπω ἐκ δειλαειμμάτων νὰ φαίνεται εἰς τὴν κορυφὴν τῶν βουνῶν.

« Τότε τίποτε δὲν ἤθελεν ἐμποδίζει τὴν θέλησίν μου. . . Ἦθελα εἶσθαι ἐλεύθερος, ἔλεγα κατ' ἐμοῦτόν. . . Ἄ! ἐάν, ἀντὶ νὰ γεννηθῶ εἰς μεγαλοπρεπεῖς φρούριον, μοὶ ἔδιδεν ὁ οὐρανὸς τὴν ζωὴν ὑποκάτω εἰς εὐτελεῖ ἀχυρῶνα, δὲν ἤθελα εἶσθαι ὡς δοῦλος. . . Ἦθελα ἀπολαβεῖ τὰ κάλλη τῆς φύσεως, ἤθελα ἀναπνεῖ καθαρὸν ἀέρα. . . Ἦθελα εἶσθαι ἐλεύθερος. . . Οὔτε ἤθελα λαμβάνει τὴν τροφὴν μου ἀπὸ ἀνθρώπων τὸν ὁποῖον μισῶ.

« Εἰς τὰ ἀσεβῆ παράπονά μου, ἐμεμφόμην τὸν οὐρανὸν διὰ τὴν πρὸς ἐμὲ σκληρότητα και ἀδικίαν του και ὅτε πλέον ἀπέκλιμα ἀπὸ τοῦ νὰ παραπονοῦμαι και ἀπὸ τοῦ νὰ ἦμαι ἔξυπνος, ἐπιπτον ἐπὶ τῆς σκληρᾶς κλίνης μου, και τὴν κατέβρεχον μὲ τὰ δάκρυά μου. Τὸ δὲ τῆς νυκτός σκοτός, ἀντὶ νὰ μοὶ φέρῃ ὕπνον, μοὶ παρέσταινε τρομερὰς εἰκόνας. . . Πόσον τότε ἐπεθύμουν νὰ ἦμην ἐλεύθερος, και νὰ ἐδικήσω τὸν σεβαστόν μου πατέρα! »

ΚΣΦΑΛ. ΚΑ.

Ἡ Ἐθελβίνα ἤκουε κλαίοντα τὸν Ἀρθύρον, οἱ δὲ τελευταῖοι αὐτοῦ λόγοι πρεσέβαλον ζωηρῶς εἰς τὴν ἀκοήν τῆς.

« Ὡ οὐρανέ! ὀμίλησον, ἀδελφέ μου, εἶπεν εἶδες και σὺ τὴν ἱερὰν σκιάν του » ;

« Ἀδελφὴ μου, πόθεν προέρχεται ἡ τόσον ζωηρὰ αὕτη συγκίνησις τῆς ψυχῆς σου. . . Ἄλλ' εἰπέ μοι, πόσος καιρὸς εἶναι ἀφότου εἶσαι φυλακισμένη » ;

« Δὲν εἶναι ἀκόμη δύο μῆνες, ἀπεκρίθη ἡ Ἐθελβίνα. . . Διὰ τί μ' ἐρωτᾷς, Ἀρθύρε. . . Ἐκβαλέ με ἀπὸ τὴν σκληρὰν ταύτην ἀμφιβόλιαν. . . Ἠξέυρεις λεπτομερῶς τὴν τύχην τοῦ δυστυχοῦς πατρός μας » ;

« Ἄ! ἀδελφὴ μου, εἶπεν ὁ Ἀρθύρος στεναζῶν, δύναμαι νὰ σοὶ διηγηθῶ λεπτομερῶς ὅλα τὰ τρομερὰ του συμβάντα. Ἄλλὰ διὰ τί νὰ σὲ λυπηθῶ μὲ τόσον ὀλιβερὰν διήγησιν. . . Πρέπει ὅμως νὰ σοὶ διηγηθῶ τὸ πᾶν. . . Καὶ θέλω ἀρχίσει τὴν λυπηρὰν ἱστορίαν ἀφότου οἱ λησταὶ ἐκείνοι ὀρμήσαν κατεπάνω μου εἰς τὸ δάσος τοῦ Ἀβούρν. . . Ἡ ἱστορία τοῦ πατρός μου εἶναι πολὺ συνδεδεμένη μὲ τὴν ἰδικήν μου. και θέλει διαμῆνει πάντοτε ἐντυπωμένη εἰς τὴν ἀθλίαν καρδίαν μου.

« Ἐνθυμεῖσαι βέβαια τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἐξῆλθον ἀπὸ τῆς μητρός μου τὸ δωμάτιον ἀφοῦ τὴν ἐνηγκαλίσθην πανύστατα. Τότε ἦτο μαζὴ μου και ὁ Ῥυπέρτος. . . Καὶ μ' ἔβλεπον ὅτι μὲ ἐμπόδιζεν, ἐγὼ ἤθελον νὰ προχωρήσω εἰς τὸ δάσος. . . Ὅτε ἐνύκτωσεν, ἤμην τόσον ἀποσταμένος, ὥστε ἐλάθισα ἐπὶ τῆς χλόης. . . Τὸ σκότος ἤξανε, και ἡμεῖς ἤρχισαμεν νὰ ἐπιστρέφωμεν. Μόλις ἤδυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τοὺς πύργους τοῦ φρουρίου τόσον εἶχμεν ἀπομακρυνθῆ. Καθ' ὁδὸν ἔβλεπα τὸν Ῥυπέρτον νὰ στρέφεται συχνὰ και νὰ βλέπῃ ὀπίσω του, νὰ βιάζεται και αὐτὸς νὰ παρακινῆ και ἐμὲ εἰς τὸ νὰ ταχύνω τὰ ἔματά μου τέλος ἐντρομος ἀπὸ τὴν ἀησυχίαν τοῦ γέροντος φίλου μου

ἐστράφην και ἐγὼ και παρετήρησα ἀκριτὰ μακρὰν ὀπισθὲν μου ἀνθρώπου ἄγνωστον εἰς ἐμέ. Οὗτος ἔγινεν ἀφαντος πάραυτα, ἡμεῖς δὲ ἐβαδίζομεν γοηγορώτερον. . . Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἐχάσαμεν τὴν ὁδὸν μας, και ἀπεπλανήθημεν ἐντὸς τοῦ δάσους. Τότε ἤκουσα τὸν Ῥυπέρτον νὰ λέγῃ στενάζων Ἐχάθημεν! οἱ ληστὰὶ ἦλθον νὰ μᾶς ἀφανίσου. . .! Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μάλιστα ἤκουσθη και ὁ ἦχος σφυρίστρας, και δύο ἀνθρωποι προσωπιδωμένοι ἦλθον και μᾶς ἐπάσαν τὸν δρόμον. Ἐσάκωσαν δὲ τὰ ἔφη των κατὰ τοῦ Ῥυπέρτου, προστάζοντες τον νὰ μὲ παραδώσῃ εἰς αὐτούς.

« Ποιὲ δὲν θέλω ἀρῆσαι τὸν κύριόν μου, ἐφώνησεν ὁ πιστὸς Ῥυπέρτος. Διὰ τί νὰ μὴν ἔχω ὄπλα, κακοῦργοι! ἤθελα πωλήσαι ἀκριθὰ τὴν ζωὴν μου.

« Ἀπόθαινε » τῷ ἀπεκρίθη ὁ εἰς τῶν ληστῶν βυθίζων τὸ ξίφος του εἰς τὸ σῶμα τοῦ Ῥυπέρτου, ἐνῶ ὁ ἄλλος μὲ ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶς ἀγκάλας του. Μὲ ἐπῆραν δὲ, καιτοι φωνάζοντα, και ἐξέστισαν τὰ φορέματά μου τὰ ὁποῖα αἰμάτωσαν διὰ νὰ νομίσουν οἱ οἰκέται μας ὅτι μὲ ἐδολοφόνησαν ἔπειτα ἐπῆραν πανία και μοῦ ἔραξαν τὸ στόμα. Ἄφ' οὗ δὲ μὲ ἀπεμάκρυναν ὀλίγον, ὁ Ῥυθμέρος (διότι ἐκεῖνος μὲ εἶχεν ἀρπάξει) ἐπλησίασεν εἰς ἐμὲ μὲ ἀπειλητικὰ ὄμματα, και μόλις μ' ἄρρησεν ἐλευθέρων τὴν ἀναπνοήν.

« Παῦσον, μοὶ εἶπεν, ἀπὸ ταύτην τὴν παιδαριωδῆ ἀντίστασιν. . . Δὲν θέλεις ἐπιστρέφει ποτε εἰς τὸ φρούριον ἄλλ' ἐάν παύσῃς ἀπὸ τὰς ἀνωφελεῖς ταύτας φωνὰς, θέλω σὲ φέρει εἰς τὸν πατέρα σου ».

« Καὶ ζῆ ἀκόμη ὁ πατήρ μου; ἐφώνησα. ἐγὼ ἐνόμιζα ὅτι πρὸ πολλοῦ ἡδὴ δὲν ὑπάρχει πλέον. Ποῦ εἶναι; νὰ τὸν ἴδω, νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ. Ἐάν θέλῃς νὰ μὲ φέρῃς εἰς ἐκείνον,

« σεις τῶν κατ' ἰδίαν ἐπικρατειῶν ἐναπόκειται ἤδη κτλ. » θεωρεῖ τὸ ψηφισθὲν ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως καὶ κηρυχθὲν ἤδη σύνταγμα, τρόπον τινὰ ὡς σχέδιον καθυποβληθησόμενον εἰς τὴν κοινὴν σύσκεψιν τῶν Γερμανικῶν κυβερνήσεων, καὶ ἐπομένως εἰς τὴν ἐπ' αὐτοῦ (διὰ πλειονοψηφίας, ἢ ὁμοψηφίας ἀπόφασίν των.

« Δὲν εἶναι ἔργον τῆς πρεσβείας νὰ ὑπερασπισθῇ τὴν ὀρθότητα τῶν σκέψεων τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως, αἵτινες διαφέρουσι τόσον τῆς δοθείσης βασιλικῆς δηλώσεως· ἐνόμισεν ὅμως χρέος τῆς νὰ προλάβῃ παρεξηγήσιν, ὅτι δῆθεν ἡ παραδοχὴ τῆς γενομένης πρὸς τὴν Α. Μ. προσκλήσεως τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως, καὶ ἡ μὴ ῥητὴ ἀποποίησης συμβιβάζονται μετ' τὴν ἔσφιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις θεωρεῖ τὸ ὑπ' αὐτῆς ψηφισθὲν σύνταγμα· τὴν παρεξηγήσιν ταύτην θεωρεῖ ἀναγκαίαν νὰ καταστρέψῃ πρὸς ἀποφυγὴν περαιτέρω ἀπάτης, πρὶν ἐκπελῆθῃ εἰς φραγκοφόριον.

« Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ Α. Μ. ἐξεφράσθη ὅτι τὸ ὑπὸ τῆς συντακτικῆς συνελεύσεως, μετὰ διττὴν ἀνάγνωσιν, ψηφισθὲν σύνταγμα, δὲν ἔχει ἔτι νόμιμον κύρος, οὔτε κατέστη ὑποχρεωτικόν, πρὶν ἀποφασίσωσι περὶ αὐτοῦ μετὰ κοινὴν σύσκεψιν αἱ κυβερνήσεις τῶν κατ' ἰδίαν ἐπικρατειῶν, ἀπὸ ἐκείνης, λέγομεν, τῆς στιγμῆς ἐννοεῖται ὅτι ἡ Α. Μ. ἀπεποιήθη νὰ δεχθῇ τὴν ἐπὶ τῆ θάσει τοῦ συντάγματος γενομένην αὐτῷ πρόσκλησιν νὰ δεχθῇ τὴν εἰς αὐτὸν πεσοῦσαν ἐκλογὴν.

Ἄν ὑποθεθῇ ὀρθὴ ἡ ἔσφιν, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἡ Α. Μ. ἐθεώρησε τὸ ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως ψηφισθὲν σύνταγμα, τότε, πρὶν αὐτὸ κυρωθῇ ὑπὸ τῶν κυβερνήσεων, δὲν ἐδύνατο νὰ γένη ἐκλογὴ κεφαλῆς τῶν Γερμανικῶν ἐπικρατειῶν.

Ἐν Βερολίῳ τῇ 4 Ἀπριλίου 1849.
(ὕπογ.)

Τὸ ὑπουργεῖον ἀπάντησε διὰ τοῦ κατωτέρου ἐγγράφου τοῦ πρὸς τὴν πρεσβείαν τῆς ἐθνικῆς Συνελεύσεως.

Κύριοι,
Ἐλάδομεν τὴν ὑπὸ τῆς πρεσβείας τῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως σταλείσαν ὑμῖν τιμὴν ἐπιστολὴν ὑπὸ χθεσινῆν ἡμερομηνίαν. Δὲν ἀμφισβάλλομεν ὅτι ἡ πρεσβεία θέλει συμμερισθῇ τὴν ἰδέαν μας, ὅτι δὲν εὐρισκόμεθα σήμερον εἰς θέσιν νὰ ἐμβῶμεν εἰς ἀκριβεστέρην μετ' αὐτῆς διαπραγματεύσιν περὶ τῶν ἐν τῇ ἐπιστολῇ αὐτῆς περιεχομένων, ἀλλ' ὅτι ὀφείλομεν νὰ περιμένωμεν ὅσα ἡ ἐθνικὴ συνέλευσις ἤθελεν ἀποφασίσαι κατὰ συνέπειαν τῆς ὑπὸ τῆς Α. Μ. τοῦ

βασιλέως δοθείσης τῇ πρεσβείᾳ ἀπαντήσεως.
Δρακτόμειθα εὐχαρίστως τῆς εὐκαιρίας ταύτης διὰ νὰ σταίλωμεν εὐσεβῶς πρὸς τὴν πρεσβείαν ἀντίγραφον τῆς ἐγκυκλίου, ἧτις κατὰ συνέπειαν τῆς ῥηθείσης ἀπαντήσεως τοῦ βασιλέως, ἐστάλη πρὸς τοὺς παρὰ ταῖς Γερμανικαῖς κυβερνήσεις διπλωματικούς πράκτορας τῆς Πρωσίας.

Ἐν Βερολίῳ τὴν 5 Ἀπριλίου 1849
(ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν ὑπουργῶν)

Ἡ ἀναφερομένη ἐγκύκλιος εἶναι ἡ κατωτέρω.
Ἐγκύκλιος
Πρὸς τοὺς ΚΚ. διπλωματικούς πράκτορας τῆς Πρωσίας

« Ἐκ τῶν ἐπισημημένων πληροφορεῖται ἡ Υ. Ἐξ. ὁποῖαν διαβεβαίωσιν ἔδωκεν ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς πρὸς τὴν πρεσβείαν τῆς Γερμανικῆς συνελεύσεως, ἐλθοῦσαν ἐνταῦθα ἐπιτηδῆς, διὰ νὰ προσφέρῃ, κατὰ συνέπειαν τῆς γενομένης ἀποφάσεώς της, εἰς τὴν Α. Μ. τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα τῆς Γερμανίας. Ὁ λόγος τοῦ βασιλέως δὲν χρήζει παραίτησιν ἐξηγήσεως· ἐνθ' ἡ Α. Μ. ἀφ' ἑνὸς μερους ἀναγνωρίζει τὴν σημασίαν τῆς ἐν Φραγκφὸρτ γενομένης ἐκλογῆς, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐκφράζει τὴν προθυμίαν του νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Γερμανίας, ἀφ' ἑτέρου ἐμμένει εἰς τὸ ὅτι τὸ σύνταγμα τῆς Γερμανίας πρέπει νὰ καθιερωθῇ διὰ τῆς συνεννόσεως, καὶ ὅτι ἡ γενομένη ἐκλογὴ δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὸ πλῆρες νομικὸν κύρος, εἰμὴ διὰ τῆς συγκαταθέσεως τῶν κατ' ἰδίαν κυβερνήσεων. Διὰ νὰ προκαταληφθῇ ὅπωςδὴποτε ἡ συγκατάθεσις αὕτη, διὰ νὰ ἀποφυγῶμεν ὡς καὶ τὴν ὑπόνοιαν ἐμμέσου πειθαναγκάσεως, ὁ βασιλεὺς δὲν ἐξεφράσθη κἄν ὡς πολλοὶ περιέμενον, ῥητῶς ὅτι δέχεται τὴν ἐκλογὴν, ἐπιφυλακτομένης ἡ καὶ ὑποτιθεμένης τῆς συγκαταθέσεως τῶν κατ' ἰδίαν κυβερνήσεων.

« Ὅσον μεγαλητέραν ὅμως προφύλαξιν καὶ εὐσυνειδησίαν μετεχειρίσθη ἡ κυβέρνησις τῆς Α. Μ. τόσῳ περισσύτερον αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέωσιν της νὰ προῶξῃ ὅσον τὸ καθ' αὐτὴν, τὴν τύχην τῆς Γερμανίας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς γενομένης ἀναπτύξεως, καὶ νὰ φέρῃ αὐτὴν εἰς τὸ ἐπιθυμητὸν αἴσιον τέλος. Ἐννοεῖ λοιπὸν ἐκτὴν ἔχουσαν καὶ τὸ χρέος καὶ τὸ δικαίωμα νὰ ἀπευθῆν πρὸς τὰς λοιπὰς Γερμανικὰς κυβερνήσεις λόγους εἰλικρινεῖς.

« Ἐπειδὴ ὁ ἀρχιδούξ τοποτηρητῆς ἀπεφάσισε νὰ παραίτηθῃ, ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης, ἐὰν πραγματοποιηθῇ, δύναται νὰ προκύψωσι μεγάλοι κίνδυνοι, ἡ Α. Μ. εἶναι πρόθυμος, ἐπὶ τῇ προτάσει τῶν Γερμανικῶν κυβερνήσεων, καὶ συναινέσει τῆς Γερμανικῆς ἐθνικῆς συνελεύσεως, νὰ ἀναδεχθῇ τὴν πρόσκαιρον διεύθυνσιν τῶν Γερμανικῶν

ὑποθέσεων.
« Ἡ Α. Μ. ὑπήκουσε τῇ γενομένῃ αὐτῇ προσκλήσει, καὶ συναίσθανομένη τὰς ἀξιώσεις, τὰς ὁποίας τῇ δίδει ἡ ἐν Γερμανίᾳ θέσις τῆς Πρωσίας, ἔχει ἀπόφασιν νὰ τεθῇ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Γερμανικῆς ὁμοσπονδίας ἐξ ἐκείνων τῶν ἐπικρατειῶν συγκεισομένης, αἵτινες οἰκειοθελῶς προσκολληθῶσιν εἰς αὐτὴν· οἱ τύποι τῆς ὁμοσπονδίας ταύτης ἐξαρτῶν ἐκ τοῦ, πόσαι καὶ ποῖαι ἐπικράτειαὶ θελήσωσι νὰ τὴν συγκροτήσωσιν.

« Λαμβανομένης δὲ ὑπ' ὕψιν τῆς πολιτικῆς καταστάσεως ὅλης τῆς Γερμανίας, καὶ τῆς θέσεως εἰς ἣν εὐρίσκειται σήμερον ἡ Γερμανικὴ ἐθνικὴ συνέλευσις, δὲν συγχωρεῖται ἀναβολὴ τῆς ληφθησομένης ἀποφάσεως. Ὄθεν ἡ Υ. Ἐξ. θέλετε ἀπευθῆναι πρὸς τὰς κυβερνήσεις, παρ' αἷς εἴσθε διακεπιστευμένοι, τὴν κατεπεύγουσαν πρόσκλησιν, νὰ σταίλωσιν ἄνευ ἐλαχίστης ἀναβολῆς, εἰδικούς πληρεξούσιους εἰς Φραγκφὸρτ, ἔχοντας ἐντολὴν νὰ δώσωσιν ὑποχρεωτικὰς διὰ τὴν κυβέρνησιν των ἐξηγήσεις ἐπὶ τῶν ἐξῆς ἀντικειμένων.

1) « Ἄν θέλῃ νὰ μετέχῃ τῆς ὁμοσπονδίας, καὶ ὑπὸ ποίους ὄρους.

2) « Ποῖαν ἐννοεῖ τὴν θέσιν τῶν τοιοιτοτρόπως τὴν ὁμοσπονδίαν συγκροτησοῦσαν κυβερνήσεων, ἀπέναντι τῆς Γερμανικῆς συνελεύσεως, καὶ τῶν παρ' αὐτῆς ἤδη γενομένων ἀποφάσεων, ὥστε νὰ γενῆ ἄνευ ἀναβολῆς ἡ συνεννόησις περὶ τοῦ συντάγματος.

3) « Ποῖαν ἐννοεῖ τὴν θέσιν τῆς ὁμοσπονδίας ἀπέναντι τῶν Γερμανικῶν ἐπικρατειῶν, ὅσα διστάσωσι νὰ μετέξωσι τῆς ὁμοσπονδίας, καὶ κατὰ τοῦτο εἶναι ἐπιθυμητὸν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν εἰς τὴν νέαν μορφήν τῆς Κυβερνήσεως αἱ ἔτι ὑπάρχουσαι τῆς ὁμοσπονδίας σχέσεις.

« Ἡ κυβέρνησις τῆς Α. Μ. θέλει στείλει τὸ πολὺ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν πληρεξούσιόν της εἰς Φραγκφὸρτ, ἔχοντα τὰς ἀναγκαίας ὁδηγίας καὶ τὴν πληρεξουσιότητα καὶ εὐελπίζεται, ὅτι καὶ αἱ λοιπαὶ κυβερνήσεις θέλουσιν διαπραγματευθῆναι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην μετ' αὐτοῦ ζήλου, καὶ στείλει ἄνευ ἀναβολῆς ἐνταῦθα τὰς ἐξηγήσεις των περὶ τῆς προσκαίρου διεύθυνσεως τῶν Γερμανικῶν πραγμάτων, καθὼς καὶ περὶ τῶν λοιπῶν προτάσεων.

« Πεπεῖσμεθα ἐπομένως, ὅτι ἐντὸς τὸ πολὺ 15 ἡμερῶν θέλομεν εὐρεθῆ εἰς θέσιν νὰ δώσωμεν θετικὴν ἀπάντησιν ἐπὶ τῆς Γερμανικῆς ὑποθέσεως. »

σοὶ ὑπόσχομαι νὰ μὴ κλαίω πλέον ».

« Ὑπόμεινον ὀλίγον, μοὶ ἀπεκρίθη, καὶ θέλεις τὸν ἰδεῖ ἐντὸς ὀλίγου· ἐν τοσοῦτῳ ὅμως μὴ κλαίης πλέον ».

« Ὡ! ὄχι, σοὶ ὑπόσχομαι νὰ μὴ κλαύσω πλέον, τῷ εἶπον· καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ με φέρῃς εἰς τὸν πατέρα μου, θέλω κάμει ὅ, τι με προστάξῃς ».

« Ἀντὶ λοιπὸν νὰ ἐξακολουθῶ τοὺς κλαυθμούς, ἤρχισα ν' ἀπολαύω τὴν εὐτυχίαν τοῦ ὅτι ἐμελλόν νὰ μεταιδῶ τὸν πατέρα μου.

« Ὁ Ῥυθμέρος μὲ ἄρσεν τότε, καὶ πρὸς τὸ ἔσπερας ἦλθε πάλιν καὶ μὲ εὐρήκε. Μ' ἐπῆρε λοιπὸν εἰς τὰς ἀγκάλας του, καὶ ἐμβῆκαμεν εἰς πλοίαριον. Ἄρου δὲ ἐπεράσαμεν ἀρκετὴν θάλασσαν, ἠράξαμεν... Ἐν τοσοῦτῳ ἤρχισεν νὰ νυκτόνη, καὶ ἡ ἀδύνατος ὄρασις μου ἐνόμισεν ὅτι ἀνεγνώρισε τοὺς πύργους τοῦ Ἀβούρου.

« Ἰδοὺ ἐπεστρέψαμεν πάλιν εἰς τὸ φρούριον, ἐφώνασα. Μήτηρ μου! μέλλω πάλιν νὰ ἔλω εἰς τὰς ἀγκάλας σου ».

« Ἄλλ' ἡ γλυκεῖα αὐτῆς φαντασίας μου ἀπάτη διεσκεδάσθη ἐντὸς ὀλίγου. Διότι μετὰ τινὰς ὥρας ἐσθάσαμεν εἰς τοὺς πρόποδας θράχου ὕψηλῳ, δι' οὗ ἀφοῦ διήλθομεν τρεῖς θύρας αἰθρᾶς, εὐρέθην εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν μελαγχολικοῦ φρουρίου.

« Ἐνταῦθα λοιπὸν κατοικεῖ ὁ πατὴρ μου; ἠρώτητα τὸν Ῥυθμέρον. Αὐτὸς δὲ μὲ ἐκύτταξεν ἀγρίως καὶ μ' ἔκαμε νὰ σιωπήσω. Ἄφ' οὗ δὲ διήλθομεν πολλοὺς θόλους, παρυσιάσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας ὁ τρομακτικὸς οὗτος πύργος τοῦ ὁποίου ἠκολούθησαν αἱ θύραι, καὶ τότε... ὦ οὐρανέ! ποῖα τρομερὰ ἐνόμισα...! Εἶδον εἰς τὸ εἶδος τοῦ δωματίου τούτου ἀνθρωπὸν ὠχρὸν, ἀδύνατον, μετὰ ὄμματα χαμηλωμένα, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπεστηριγμένην ἐπὶ τοῦ τοίχου,

οὗτος δὲ ἦτον ὁ πατὴρ μου·

« Ὁ Ῥυθμέρος τῷ εἶπε τότε εἰρωνικῶς·

« Ἄρδε Φιτσαβούρν, λάβε τὸν υἱόν σου διὰ τῶν καλῶν ἐκδουλεύσεών μου... Τοῦτο ἄς σε διδάξῃ εἰς τὸ νὰ μὴ καταφρονῇς τὰς ἀπειλάς καὶ τὴν δύναμιν τοῦ λόρδου Σαιντιβέρ... Μετὰ παρήγγειλε δὲ νὰ σοὶ εἶπω ὅτι, ἐὰν μὲν θέλῃς νὰ συγκατανεύσῃς εἰς τὰς προτάσεις του, καὶ ἡ ζωὴ σου καὶ ἡ ἐλευθερία σου θέλουσιν εἶσθαι εἰς ἀσφάλειαν· ἐὰν δὲ τὰς ἀποβάλλῃς, γνωρίζεις ποῖον ἀποτέλεσμα θέλει ἔχει ἡ πρὸς αὐτὸν καταφρόνησις σου ».

« Ἐγὼ δὲ ἔμενον ἀκίνητος καὶ ἐκύτταζον ἀλληλοδιαδόχως μὲ φρίκην καὶ εὐσπλαγχνίαν τὸν Ῥυθμέρον καὶ τὸν πατέρα μου.

« Ὑψιστε Θεέ! ἐφώνασα, θέλει εὐδοκίμει πάντοτε ἡ ἀνομία, καὶ θέλει δυστυχεῖ ὁ ἐνάρετος...; Βάρβαρε Ῥυθμέρε, ἀκόμη δὲν ἐχόρτασας τὸ κατ' ἐμοῦ μῖσος σου...; Ἄ! ἐὰν ὑπάρχη εἰς τὴν καρδίαν σου ὀλίγη τις εὐσπλαγχνία, ἀπομάκρυνον ἀπὸ τὴν θέαν μου τὸ παιδίον τοῦτο... Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν δυστυχίαν του. Φιλτατόν μου τέκνον, τί ἤθελον ἀπὸ σέ τὰ τέρατα »!

« Πάτερ μου, τοῦ ἐφώνασα, μὴν ἀποβάλλῃς τὸ παιδίον σου, ἀλλὰ λάβε το εἰς τὰς ἀγκάλας σου, εἰς τὰς ὁποίας δὲν θέλει μὲ τρομάζει πλέον μετὰ τὰς ἀπειλάς του ὁ κακὸς οὗτος ἀνθρωπὸς ».

« Τότε ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του εἰς τὰς ὁποίας ἐμβῆκα ἐγὼ, καὶ κατέβριξα τὸ πρόσωπόν του μετὰ τὰ δάκρυά μου. Ἄφου δὲ μὲ ἐνηγκαλίσθη, εἶπεν εἰς τὸν Ῥυθμέρον·

« Τέρας, πῶς ἠδυνήθης νὰ κατανήθῃς εἰς τόσην βαρβαρότητα, ὥστε νὰ καταχρασθῇς παιδίον ἀθῶον...; Φύγε ἐντεῦθεν κακοῦρε, καὶ ὑπαγε νὰ εἶπῃς εἰς τὸν κύριόν σου

ὅτι καταφρονῶ τὰς προτάσεις του. Εἶπέ τον ὅτι αἱ ἀπειλαὶ του εἶναι μάταιαι, καὶ ποτὲ δὲν θέλω στέρξει εἰς ὅ, τι ἐπιθυμῆ... Μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ, διότι ἡ θέα σου μὲ καταφραμακεύει ».

« Νοί, ἐφώνασεν ὁ ἄπιστος ἐξερχόμενος, ὑπάγω νὰ φέρω τὴν ἀπόκρισίν σου εἰς τὸν λόρδον... »

Περιμενε τὴν μανίαν του... Καὶ ἐνθυμοῦ πάντοτε, κόμη Φιτσαβούρν, ὅτι εἶσαι αἰχμάλωτος καὶ ὑποκείμενος, εἰς τὸν Ῥυθμέρον, τὸν ὁποῖον καταφρονεῖς.

« Μετὰ ταῦτα ὁ πατὴρ μου μ' ἔσφιξε περιπαθῶς εἰς τὸ στήθος του, καὶ κλαύσας μαζῇ μου μὲ ἠρώτησε πῶς ἦλθον εἰς τὸ Σαιντιβέρ. Ἐγὼ δὲ ἐδιηγῆθην, ὅσον ἠδυνάμην, ὅσα μοὶ συνέβησαν· ἀλλ' ὅτε ἤκουσε νὰ τῷ εἶπω πόσῃ λύπῃ ἐδοκίμασεν ἡ μήτηρ μου διὰ τὸν νυμίζόμενον θάνατόν του, μὲ ἄρσεν, καὶ ὀρμήσας εἰς τὴν θύραν ταύτην ἐπροσπάθησεν· ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ κινήσῃ τοὺς μοχλοὺς καὶ τοὺς στροφούς. Καὶ ὡς μαινόμενος διότι δὲν ἠδυνήθη, ἔπεσε κατὰ γῆς καὶ ἔμεινε πολλὰς ὥρας εἰς τὴν τρομακτικὴν ἐκείνην θέσιν.

« Ἐν τοσοῦτῳ εἶχον παρέλθει ἐβδομάδες τινες, καὶ ἐγὼ μὴ δυνάμενος νὰ ἐνοήσω διὰ τί ἐμέναμεν εἰς τὸν πύργον τούτον, ἔλεγον εἰς τὸν πατέρα μου·

« Πότε θέλομεν ἐξέλθει ἐντεῦθεν; θέλω ὑπάγει, πάτερ μου, νὰ μεταιδῶ τὴν μητέρα μου, τὰς ἀδελφάς μου καὶ τὸν Ἄλφρέδον; Ἄ! πόσον πρέπει νὰ κλαίωσι διότι δὲν μᾶς βλέπουν...! Ἐδῶ ἀνδιᾶζω πολὺ, διότι τὸ δωματίον τοῦτο εἶναι πολὺ μελαγχολικόν· καὶ ἐὰν δὲν ἤμην μαζῇ σου, ἤθελον κλαίει ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ ἔσπερας ».

(ἀκολουθεῖ)